

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku S.K. i M.K.

przy uczestnictwie W.S.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt I Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna może być oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wyłączono natomiast, na mocy art. 398³ § 3 k.p.c., możliwość oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów. W ten sposób zharmonizowano podstawy kasacyjne z charakterem postępowania kasacyjnego i zakresem rozpoznania skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz określono

w sposób jednoznaczny funkcję Sądu Najwyższego jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji).

W tej sytuacji należy przyjąć, że skarga kasacyjna ograniczona tylko do zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów i niewskazująca na inne naruszenia prawa jest niedopuszczalna (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76). Osnowa i uzasadnienie skargi kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawców wskazują, że skarga ta została oparta wyłącznie na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów. Jedyne zarzut dotyczy bowiem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz 382 k.p.c. Dlatego też należało orzec, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).